

Előfizetési pénzek
KEREKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA:
 Teleky-utca 2167. sz. a
 hova a lap szellemi
 része küldendő.

KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogad-
 tatnak el.

ELŐFIZETÉS:	
Egész évre	5 Ft — kr.
Félévre	2 50 "
Negyedévre	1 25 "
Egy óra	50 "
Egyes szám ára	10 "

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

KEREKES GÉZA.

Foltényiné Szabó Amália.*

„A ki művész pályát óhajt,
 Tűvisét ne tekintse.
 Bátran tőnjön elő,
 S tűnnek az éji kődök.

.... Csöngessetek, mert vége az előadásnak. — Buesuzni a színpadtól!... Soha nem lépni többé fel. — Nem tudjátok ti, hogy mi az! Azt csak a színész érzi. — A színpadtól! — mely bölcsője, temploma, háza, hazája volt neki.

— Istenem mily fájó érzés az, midőn ott hagyja szülőföldét, hol bölcsője ringott dajkája danája

*Jelen életrajzot átve tük az író engedelmével az ünneplott művésznőnk Zilahy Gyula által emlékül szerkesztett „Emléklapból,” melybe számos írók és művészek irtak saját kezűleg bucsut és emlékyer-eket a bucsuzó művésznőnek. — Ez igen szépen szerkesztett és kiállított emléklapok 40 krért kaphatók Zilahy Gyula sznművésznél Debreczenben Czegléd utcán.

Foltényiné Szabó Amália

mellett, melynek édes hangzata oly andaliton zeng fülébe: hol oly sok kedves emléket susog még annak a festett fának kopott levele is.

.... Isten veled te jó debreczeni közönség! Isten veletek utódaim, pályatársaim!

— A közönség ma tapsol a művésznőnek s a jó öreg Foltényinének utoljára, ez a taps a halotti dalja — s a lehulló függöny művészetének örök szemfödője.

Mi elhagyott társai pedig ma játszuk vele az örömet és reményt, a but és keservet utoljára.

„Öröme bánat, homály jó a fényre
 Nappalra éj, virágra hervadás
 Fátyolt vet a reményre a csalódás
 S minden szerepnek vége meghalás.”

Most midőn hazánk egyik legszebb multu művésznőjének jubileumát ünnepli városunk, kiválóan alkalmasnak látszik előttem röviden szólni a nagy ut-

török egyikének Szákfi Szabó Amáliának életéről. Bármikor is alkalmas volna a tárgy, bármily derék író tollához.

Foltényiné Szabó Amália, született Aradon 1830. év márczius hó 15-én, polgári szülőktől. Atyja korán elhunyt, hátrahagyta a kesergő özvegyet 14 gyermekkel. Abban az időben a még ifju Szákfi József épen Aradon működött, s a mint megtudá szegény rokona szomoru helyzetét, magára vállalta a szegény özvegy legkisebb árva gyermekének nevelését, s ez volt, a — két éves — kis Amália.

E naptól kezdve a kis leány sorsa a színészethez volt csatolva.

Szákfi bácsi még akkor nőtlen volt, s így a kis Amália gondozását, a szigorú jellemű Udvarhelyi Miklósnéra bizta, ki őt annyira megszerette, hogy csak férjhez menetele után vált meg tőle.

— Udvarhelyiné színészi élete nagyobb részét itt Debreczenben töltötte (itt is aluszsza örök álmát). Itt nyerte a kis Szákfi Máli (akkori színészi neve) első oktatását, itt szívta be először a színpad levegőjét; itt lépett fel először mint 7 éves gyermek a „Paraszt mint dúsgazdag“ című látványos darabban. A kis Amália a „Csörgő posta“ szerepét játszta ez alkalommal a közönség buzdító tapsa mellett.

E siker után vele jászatták nem csak az apró, de a négy—öt éves gyermek szerepeket is: a kis Málka nemsokára a közönség általános kedvence lön. Igazgató gyámatyja jutalomjátékokkal tüntette ki a szorgalmas és előretörekedő gyermeket, melyek mindannyiszor telt ház és nagy ovátiók között mentek véghez.

A 30-as évek vége felé a debreczeni színtársulat feloszlott, a kis leány gyámányjával Erdélybe — Maros-Vásárhelyre Pály Elek igazgatóhoz szerződött. — hol a megboldogult nagy tragikai művész Kántorné és az örökemlékü naiva Déryné mellett biztos lépésekkel haladt megkezdett pályáján, úgy, hogy már a negyvenes években mint elsőrendű naiva szerepelt, hirt s nevet biztosítva magának átgondolt, finom játéka által.

Kevés idő múlva Pály Elek az igazgatással felhagyott, s a társulat további vezetését Udvarhelyi Miklósné vette által, kinek Feleky Miklós lett művezetője. — Mármaros-Szigeten kezdé meg ez újonnan szervezett társulat további működését.

A kis Szákfi Málból — Amália lett. — s úgy társainak, mint a közönségnek kedvence. A fiatal leány eddig játszott a szerelemmel szerepeiben, most itt a szerelem játszott ő vele, a való életben; az a leghatalmasabb örök szenvedély, az az igaz — igazság, mit szerelemnek neveznek az ő szívét is megnyitá hova az ifju Feleky Miklós, a társulat rendezője, a közönség előtt, a már akkor nagyrabecsült ifju színművésznek, szerelmét fogadva be s vele Mármaros-Szigeten házasságra lépett. — Házassági jutalomjátékuk valóságos ünnep volt Szigeten. Feleky Miklós az első szerelmes és Szabó Amália a drámai szende és naiva, egybekelésére — kiket a színpadon egymás nélkül nem is tudtak már felképzelné, örömmel jött hódolni a szigeti lelkes közönség. — Mint Feleky-nének szórta a közönség ez alábbi költeményt lábai elé lelkes művészetének jutalmául.

Szeretünk, és még tisztelünk is :
De miért szeretünk oly nagyon ?
Erezni igen de lásd okát
Meghatározni nem tudom.
Azért minket ne sujt-on vád
Hogy szeretünk az a te hibád.
Játékos nemes, s kebled tiszta még,
Benned a művészet lángja ég.
A költő teremt, de belő a lelket
Adta lángképzeti művészeted !
Maradj velünk te mosolygó tavasz,
Mi szívünkben zárva van, emléked az.

Feleky Miklós később saját neve alatt vezette az igazgatást; debreczeni működése idejében szerződtette társulatához, a lángelméjű, szelleműs Prielle Cornéliát. Itt fűződött a két fiatal művésznő között ama barátnői szeretet láncza, mely negyven év óta oly erősen tartja őket össze, s a mely láncz még ma is napról-napra mindig erősült. Érdekes első találkozásuk Debreczenben 1846. ápril havának egy szép alkonyán történt. A szép utcában két fiatal ismeretlen nő találkozott szemben, elhaladván egymás mellett, mindketten egyszerre tekintettek vissza, egyik félig hallhatóan mondá: „Ez Prielle Nelli“ — a másik szintén halkán így szólt: ez: „Felekyné“ (mostani Foltényiné) mindketten tovább mentek s midőn másnap bemutatták egymásnak magukat, már mint ismerősök találkoztak. — Azóta barátságuk felbonthatatlan, mi annál csodálatosabb, mert a természettől egy szerepkörre voltak utalva, de soha szerep miatt irigység nem létezett közöttük, sőt egymás kedvéért ugyanazon darabban kisebb szerepet is eljátsztak s egyaránt osztoztak a közönség szeretetében.

1846-ik évben a nemzeti színháztól — szerződtetési célból meghívást kapott vendégszereplésre, a melyet ő el is fogadott. Első fellépte „Egy pohár víz“-ben (Abigail). Második „Farsangi iskolá“-ban Veronka szerepe volt. Fellépteivel általános sikert vívott ki, de a megkínált szerződést — igazgató férjének Debreczen s Kolozsvárral kötött szerződése miatt nem fogadhatá el. Azutáni években is többször kapott felszólítást a vendégszereplésre a nemzeti színház intendánsától, de családi körülményei a vidék színpadjaihoz kötötték.

1847 évben férje Feleky Miklós, a nagybecskereki színházat bérelte ki, ott azonban nem maradhattak, mert a szabadságharcz kitört, s a társulat férfi tagjainak nagyobb része honvéd lett; kik együtt maradtak, Kolozsvárra mentek, utközben Arad, Temesvár és Nagyváradon rendeztek lelkesítő nemzeti darabokat.

Kolozsvárról — a szabadságharcz megszűnte után, N.-Váradra Kisény i Dávid igazgatóval kötött három hónapos vendégszereplésre szerződést.

1850. évben Havi Mihály és Szabó József szegedi igazgatókkal beutazta Temesvár, Becskerek, Lugos, Szeged sat. városokat s mindenütt közkedveltségnek örvendett.

Kempelen Győző a „Szegedi Hiradó“ akkori szerkesztője által, Kazinczy évszázados ünnepélyére kiadott „disz-album“ a színházban tartott ünnepélyről a következőleg nyilatkozik:

„Mit mondjunk az előadásról ?

Nem kellene az egyes közreműködőkről szólnunk, kik azáltal, hogy a közönségtől nyert koszorúkat Kazinczy arczképe elé tették, nyilváníták, miszerint ma senkinek sincs érdeme senki sem várhat elismerést, csak ő a bajnok vértanu, a nyelv szabadító rab, a népbol-

dogító szerencsétlen, a családja jóléte árán irodalmunkat szellemével tápláló K a z i n c z y. — Miért ne mondjuk meg mégis, hogy hazai színművészetünknek egyik csillaga, F. Szabó Amália valódi csillagként fényelt az irodalmunk vezérének font kegyelet koszoruban, miért ne mondjuk meg, hogy oly érzellemmel szavalta Losoncziának remek költeményét, minővel még szavalni nem hallottunk soha.

Garainak „Magyar hölgyében“ ugyane művésznő megmondta a magyar hölgyeknek minőknek kell lenniök, hogy nevöket megérdemeljék.

Nem csak nagy művésznő, de lelkes honleány is volt ő. A szabadságharc után több városban rendezett és indítványozott a magyar foglyok javára hangversenyeket, hol lelkesítő szavalataival szintén tüntető tapsokat aratott. Nagyszerű a művészet hatalma! Azon hatalom az, mely ajakkal beszél ugyan, s még is szívvel szól a szívhez, úgy, hogy ezen szív dobog a kifejezett érzésektől; olyan e hatalom, mint a napfény hatalma, mely az eléje tett képet eltörülhetlenül varázsolja az üres lapra; olyan e hatalom mint a villám hatalma, mely elolthatatlan lánggal ég.

Ily hatalmakkal bírtak régente Szabó Amália, Déryné, Prielle Cornelia, Kántorné, sat. megannyi nagyjaink: — s most — — No de térjünk vissza 1852-re a mikor Latabár Endre színigazgatóval kötött szerződést az ünnepelt, kivel megfordult — Győr, B.-Füred, Pécs, Szeged, Szabadka városok színpadjain. A szabadkai színház megnyitása után, ismét Szabó József aradi igazgatóval kötött szerződést kivel 1856. év nyarán Bécsbe ment hol előbb a Józsefvárosi, később a wieden színházban játszott a közönség és a hírlapok magasztaló elismerése mellett: „Czigányban“ (Rózsi) „Pütkösdi Királyné“ (Viola) „Tamás bátyában“ (Eliz) szerepeiben annyira kivívta az akkori kritika elismerését, hogy a megboldogult Saphir saját lapjában a Burgszínház művésznői mellé helyezte, Bécsben a közönség egy értékes ezüst serleggel ajándékozta őt meg, melyet Saphir lelkesítő szavak kíséretében adott át a ma ünnepelt Foltényinének.

Bécsből Szegedre ment vendégszerepelni Havi Mihály és Hegedüs Lajos színigazgatókhoz s midőn cyclusát befejezte, haza ment szülő városába pihenni, hol nem sokáig maradt nyugalmában, mert Reszler István pécsi igazgató fölkereste őt, szerződéssel kínálta meg, a melyet el is fogadott, mert 1861. év tavaszán Debreczenbe jött a társulat, hova egy különös varázs vonzotta őt, mely mintha sugta volna, már meg érdemled az otthont, jer haza! haza! — Itt ismerkedett meg Foltényi Vilmossal kivel örök frigyét kötött.

Debreczenbe szerződésekor Foltényiné első fellépte ugyan abban a darabban volt, melyben utoljára látjuk őt. „Fenn az ernyő nincsen kas“ vigjátékban mint Donátfinét, a közönség — előbbi időkből már ismert kedvenczét meleg fogadtatásban részesíté. Debreczenből a társulat nyáron kirándulásokat tett N.-Várad, Pozsony, Szathmár városokba, hol mindenütt Foltényiné volt az általános szeretet és közbecsülés tárgya.

1865-ik évben Debreczen város magáévá tette a színészet ügyét. Intendaturát alakított és szerencsés volt Nagy s. Kiss Sándor urat intendánsnak megnyerni, kinek vezetése alatt a debreczeni színészet oly virágzó

kort élt, melyet elérni nem hamar fog. A vidék legkitünőbb erőit szerződtette, köztük Blaháné, Együd, Vizvári, Bercsényi, Szabó, Zöldi, Rónai, Gyulai, sat. Foltényinét is szerződésre szőlította fel, ki azt készséggel fogadá el.

1866 szeptember 1-sőjétől egész 1875 év május 1-sőig az intendatura vezetése alatt télen Debreczen, nyáron N.-Várad színpadjain működött.

A feledhetetlen intendatura, — mely színészi pályájának fénykorát képezé — megszűnése után, Temesvári Lajos, majd a színész Consortium, utóbb Krecsányi és Aradi Gerő debreczeni színigazgatók vezetése alatt működött, de csak a téli évad tartamán a nyarat mindig itthon, Debreczenben töltve.

Foltényiné ötven évi színészkedése alatt megfordult Magyarország minden nagyobb városaiban; működött mint gyermek-naiva, fiatal hösnő, drámai anya, végre mint társalgási és kedélyes „Nagymama“.

Az átmeneti korszakokban szerepkörét sokkal előbb változtatta, mintsem azt ideje, vagy külseje követelte volna, ezáltal kikerülte a közönség és a hírlapok figyelmeztetését.

Szépsége — melylyel a természet őt kiválólag megajándékozta, és közkedveltségben részesült művészete mellett sem kívánt feltűnő zajos szerepet játszani a nagy világ színpadján, sőt szerény, polgárias jellemű magaviselete minden városban megszerzé a nők általános tiszteletét és szeretetét, kik nem is mulasztották soha el az alkalmat, hogy kedvenczüket kitüntessék.

— Foltényiné, ki a régi gárda egyik tagja, — egész lelkével csüggött pályáján. Készületlenül soha nem lépett fel, sem szerepekben nem válogatott, lett légyen az, debut vagy igénytelen szerep, neki mindegy volt. Igazgatói vagy pályatársaival kellemetlensége nem volt soha.

Ha valakinek a magyar színészetnél vannak érdekei, úgy azoknak egyike Foltényiné.

Ő az ki az érdem koszoruját jogosan fejére tűzheti. Sok küzdelemmel teljes évek után, kivívott tisztelet és szeretettel övezve vesz vég búcsút f. év december hó 1-én szeretett dicsteljes pályájától ugyan azon darabban és szerepben, a melyben 26 év előtt Reszler István igazgatása alatt a Péterfiai színházban játszott a debreczeni közönség előtt, s hiszszük, hogy azon lelkes közönség mely 26 év alatt annyiszor gyönyörködött a jó Foltényiné játékában, most tömeges megjelenésével fogja megtisztelni a bucsuzó művésznőt.

Zilahy Gyula.

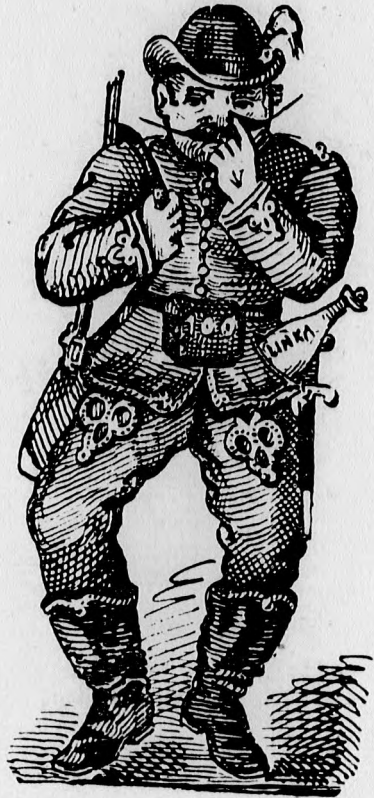
Katonás jelentés.

Kapitány: Örmester, hol van káplár Borbély?

Örmester: Kapitány ur jelentem alásan, káplár Borbély ma éjjel gutaitésben meghalt — orvosi segédlet mellett.

Tütü János

városi lendőr elmélkedései.

Na hát a mán való szent igaz, hogy mostanába még én se tudok zenebonát csinálni. Nincs ennek a mostani új bornak semmi szeszi, tavaly öszön háromszor is berugattak tüle a jókedvű mulatozók egy-egy íczaka. Az igaz, hogy magamnak se sok kedvem van mostanába elrontani a rendet, hadd legyenek: lássák, hogy tudok csinálni, ha akarok.

Ojan ez a lendőri pája, akar a doktoré. Akkor áll jó lábom az egítségig, mikor doktor nem kaparász belé: itt is akkor van rend, ha mi ott nem vagyunk.

Osztán dolog sincs most ojan sok. Még tán el is bocsátanak a szógálatbúl, ha mán a czepléd uccaji bódét se kell őrizni az elszaladástúl. Pedig mán egészen megszoktam. Nem is tudom elképzelni a czepléd utcát e nélkül. Tudom, hogy nagyságos Simonffy pógármester ur ú szent felséginek is fáj a széve, hogy el kell pusztulni ennek a szíp alkotásnak is a beletemetett ezeres bankókkal együtt. De hát így pusztulunk el mindnyájan s egyikünk másikunk még amnyi emlékezetet se hagy maga után, mint a czepléd ucjai bódé.

Szomorétó dolog biz e, nem is vigasztalódom meg másutt, csak egy-egy kis lakodalmi czéczón, vagy disznótoron avagy más eféle családi összegyöveleteken. — Mert hát:

Bort iszik az igaz rendőr.
Míg csak az árokba nem dől.

Ha a torkon rendesen fojdogál lefelé a bornémü dicső ital, akkor minden rendbe van, pedig a legelső dolog a világon az rend, a mit én csinállok.

Don Alvajó.

— Spanyol rém ballada. —

Margerita, Marietta!
Nem látott többet Szevilla
Ilyet, mint e két leány.
Szöke egyik, másik barna,
De piros mindkettő arcza,
Mind a kettő egyformán.

Megtanulta, hogy miként kell
Árnyalni pirost fehérrel
Sötétebb s világosbra.
— Világosabbra — a szöke —
És a barna — sötétebbre —
Mi áll jól, nagyon tudja.

Don Alvajó del' Rodrigó
A legdélibb caballeró
Nagy Esztramadurában,
Nyalka bajsza kunkorodva
Akár csak egy malacz farka
Három hetes korában.

Hasa igaz kissé vastag,
De válban annál vékonyabb,
Egy szóval szép természetü.
Arcza pufók, mint teli hold,
S rajta folytonosan honolt
A legkedélyesb derü.

Egyszer nyergelteté lovát
És Szevilláig meg sem ált,
Mint a szélvész ugy rohant.
Nagyokat fújt, s mint rosz duda
— Minek lukas az oldala —
Ha nyomkodják, csak szusszant.

Megtudta hogy szenyórái
— A kikhél teltek órái
Számталanszor boldogan —
Másokra is mosolyognak,
Sőt még kegyeket is osztanak,
Mikhez neki joga van.

A szenyórák mit se sejtve
— Az ajtó bereteszelve —
Tán boldogan alszanak.
De az ajtó egyet roppan
S a hős don már be is toppan:
„Vesszetek nyomorultak!”

De meg áll, mint villámcsapott,
Tőre kezéből kihullott,
Mert iszonytató mit lát:
Az ő bájos szenyórái
— Huh, borzasztó rágondolni —
Ölelgetik két — fiát.

Fekete Tulipán.

MAKRA MIHÁLY

debreczeni városi képviselő.

Aszongya egy példabeszéd hogy nesze semmi fogd meg jól. — Való a! —

Nagy dicsekedve beszéli a múlt héten egy János czimbora hogy a kocsmákból mind elszedték a félliteresnek kinevezett három deczis üvegeket, oszt ott stál-léroznak az kapitányságnál — várván várva a kivégeztetéseket. —

De valami módon lágyollom a szívit az kapitányi hévatalnak a mír meg meg vissza attá az üvegeket, mer íppensíggel csak azonos módú flaskók vannak újra, vagy tán else szettük, csak éngem firolt az rendőr. —

Dejsz ecsém éngem lúvá nem teszel, látom én a mit látok, de hát mán belé győzöttem hogyhát ennek így kell lenni, mer iszen hijába gajdol az ember, hijába megy panasza, nem ír egy marik tözekeket.

Hej éldes hazám beg el is vagy árvalhodva mijótátúl óta ez az átkos káurrmány így gondoskodik felőlled. Csakmán legaláhb Tisza Kármán mondana le a hivatalárúl mint Simonffy Sámuel a vasúti direktorságrúl. Még ennél okosabbat se cselekedett. —

Na de minden jól lesz! Mán az böldét is horgyák, a kútat meg fúrják, az Kandján a sarat gyúrják. Lesz minden, úszoda, kaszárnya, dohánygyár, gőzfürdő, korszójázó hejj. — tilos magyar dohány meg rengeteg adó; hallga be jó!

Níí Kellnyer, szorícsesik belé addig is ebbe az el-kobozott három deczisbe egy féllitert! —

Keserü csók.

Elmentem hozzá, csöndes este volt,
Ezer csillag közt fénylett fönn a hold.

Csikorgott kimm, de nem zavart meg ez:
Bennem szerelem tüze éledez.

Halkan kopogtaték be ablakán,
Kinyílt az ablak s Ő mosolyga rám.

Én megragadtam gyöngé kis kezét,
Megcsókolám . . . de ah! mit érzék?

Ily keserűn még csók nem izle nékem:
— Disznót ölték s ő hurkát kapart épen.

Dárdás.

Modern dolgok.

Beállván pedig a haladás és emancipáció korszaka,
— ma már hölgyeink így is megkívánják férjeiktől s általában a férfiktól az előzékenységet.

Hajnalban.

Borkövi Dávid: The Czilikám, odjál nékem edj khis phéndzt, — mert bevadjok rogva és khi akarok magamat józanasodni.

Czili: (sírva.) — Nesze the gánef itt von az otolsó üt florén, a mit én okortham a jerekekre fhurditni.

Borkövi D. Wie hájszt jerekek!? — azok idjanak o vizet.

BUGYI SÁNDOR

debreczeni talyigás.

Hát az a! Mánhogy minden lú lú, de az igazi lú csak az aki figurás. — Mán minthogy az enyém, mer mijóta az eszméje meg van, minditig esméretes rulla, hogy valami tudomány rejtődzik a rágó vigibe, de még asztat sohase tuttam feleszmilni, hogy a felöllem való víge mi-jen csintalan.

Tennapelőtt vegyészileg attam néki sült kolompirt meg főttököt, oszt eszt annyira a lelkire vette, hogy mikor másnap hajnalba mikor az köd feloszlásnak indult hát béliptem az lú szalonyba a kibe ü egyedül éldelegett, oszt amint megsejtett félódalt, hát az egyik hátulsó lábát plájba vette oszt amint háttal fordulok néki hát úgy hátulsó sarogján eresztett, hogy a csellagos eget egy fitlen pitykének níztem.

Nem bántottam, mir azír mer hogy hát nem szabad a lú eránt szenvedijjel viseltetni, kivált ha nem szemtül szembe bántya az embert, pedig aszondom, hogy pötyögösön esett mer vagy két napig indiblanczba hortam a nyeregbundanyövő ríszemet.

Nahát házilag attam néki egy intist a bal esipejire az villa nyéllal a kit ü észre vett.

Valami nagy károsodás ebbe a lúba, hogy az egyik szeme kikönyvedzett, hanem hát a másik megmaratt emlikbe, — az igaz hogy napvilágon nehezen lát velle, de mán naplement után egy cseppet se.

Azír nem níz ez oda se jó útnak se roszsznak mer akármijjen sár van, az lipise mindig könnyelmű, akar az ángol lúnak, oszt a benne a remek indúlat hogy minél nagyobb a sár, a lú annál ragadósabb.

Mán sokszor oda erányítottam az gondolattyaime nettyit hogy jó vón eszt a lovat elvinni magnak Venécziába a hun vízbül van a flaszter oszt az ég belé hajlik az tengerbe akar egy levél tiszta a nyúto deszkárul, mer ott nem látni nígylábú lovat mir azír hogy ott czetlovak huzzák a fijákert a kinek kereke sincsen, ánde ezek a czetlovak a kiket ott halnak hínak — ojanok holott nállunk egy nagy csuka vagy kárász.

A mint az aszszony olvassa az ujságbul, hát uj esztendőtül fogvást a dohány erányába meg meg néki ereszkednek a félhánczok oszt az ember kipibül is kilesik az magyar bagót. — Valami nagyon vágyakodna rá az kebelem hogy vagy harminczad magammal fuharba elhordanám ezeket a spenót huszárokat miniszterestül Venécziába czehalnak, hogy hadd fityfirikelnének ott az nagy

pocsajóba míg én vissza szállitanám, — vagy itthon hadd bánhatnék el véllök atyailag nihányad magammal, — tudom istenem hogy furábban járnának mint Czegléden az a jedző a kit a menyecskék megkírgeltek.

No hát mán az ojan fehér cselédbül níz ki valami a ki még a fírfinek is neki mér menni. — Montam is Sárinak, hogy ha kettőnk közzül valamikőnk elébb megtanálna halományozni, hát én akkor Czeglédre házasodok, legalább hadd próbálnék ki mán egy ojan aszszont is, mer ha rám vetné a szemít úgy szörmentibe, hát majd elbánnék én velle hogy úgy járna a dereka mint pászmás esőbe a göringyi bikának.

A lu meg az aszszony csak úgy jó ha jaz ember a kezíhe tanitya, — Sári is tul nízett eleinte rajtam, de mikor oszt megeszeltem, oszt a generál marsot a hátán elklavéroztam a löcsesel, — azótátul óta jámborabb a husviti bírkánál.

Ha a jó isten a lúnak még esztendeig megtartya az egísígít, tartok ojan huszonöt esztendős jubelomot, hogy az raumai pápa se külömbet.

Egíszsz kedéjjes a lú mióta megtutta hogy az nemes város nemes tanácsosa az regálét nem atta idegen jordány kezibe, — azótátul óta egíszszeszen szeszíjjes.

Magam is megörültem néki, hogy Sárít örömömbé éppen kézczer vágtam könyökkel ódalba, oszt sajátkezűleg elhatároztam, hogy még egy lú lesz megvíve a jövő szabacséságkor oszt úgy hordom nagy vígan a pájinkába valót a zsidónak.

SZINHÁZ.

Buki Muki referálása.

Szombat és Vasárnap a „Mikádó“ adatott. Szilágyi Etel czérnavékony hangja kétségtelenül legjobban hódított, de talán czérna(vékony)ságánál fogva jobban ille ne a szabó tüjébe, mint a színésznők elsői közzé, mán hogy nem a nagysám, hanem a hangja. „A főfo minden egyébb“ (Rónaszéki) a családapai terhek alatt nem ros-kadt még össze, daczára annak, hogy élettársa áll az „Európai helyzet“ magaslatán; valóban jóízű humorral ilusztrálta az újabb sértések „kézzelfogható“ nemeit. Jól kimért csapásokkal csinált a mikádó reklámot Vedresnek, pedig ez „nem czélja a nagy mikádónak!“ Dobó már annyira jó főhóhér, hogy nemsokára meg is választhatnák az orth. hitközségnél fősakternek.

Hétfőn A „könnyelmű leány“ untatta a közönséget. Jó lenne ha az igazgatóság ilyen darabok előadásakor minden „egyes közönség“ mellé egy csiklandozót állítana, hogy legalább a nézők állkapczájokat épségben hazavihessék. Elég könnyelműség, könnyelműen, „a könnyelmű leányt“ többször előadatni. „Nagy tus“ neki.

Kedden Vedres „örülésére“ . . . az az jutalomjátékára megörült az „örültek háza Dijonban“ című rémdramában. Megható darab, kivált az a jelenet, mikor egy bizonyos halott halála után öt perczezel az orrát vakarja.

Szerdán és Csütörtökön „A báránka“ „tévedt“ a szinpadra. Olyan mis-más, mint a thea rummal. Bohózat is, meg operette is. A bohózat benne thea, az operette rum, s az ereje Célia — ah, az isteni Célia. Milyen kis iskolai leány. Szinte rugdalózik az ember szive, mikor

elébe áll azzal az — — — izé, piczi szoknyácskával. Hej, most már igazán be kell vallanom, hogy ha Buki Muki szini referens nem lennék, akkor Veró szeretnék lenni. A közönség is szertelen meg volt elégedve az eltévedt báránnyal. Egy aranyszőke haju kis bakfis ült mellettem, s oly jóízűen kaczagott, hogy nem állhattam meg, s azt kérdeztem tőle: „Ugyan nagysám mit nevet?“ Csodálkozva nézett reám s komolyan felelt: „Kérem, hát nem kórikus az, mikor szegény Vedres az erkélyről a létrán mászik le?“ Ó, bakfisi gondolatok!! Hát már mi abban a kórikus, az hogy Vedres ideáljától a férj elől ily uton menekül, vagy pedig az — — ó, ó! A darabban csak egy kétes pont maradt előttem, miről nem tudtam megbizonyosodni, s ez az, hogy hát mért nevezik eltévedt báránnyának Czéliát. Hisz ha már eltéved, akkor nem báránnyka. Különb a kétsége Hegyesinek is meg van. No nem otthon, hanem az eltévedt báránnyában. Hegyesi különben az erkölcsös eleme a darabnak. Kérem, egy szóval — „nasszerü!“

Pénteken. Signorina Adele és Wilson testvérek hengerződtek és bukfenyeztek végig a színházon. Nagyszerű lovardai mutatványok. A nézőtér (kivált a földszint) tele volt — — minden rendű és rangu — — színművészekkel.

STUCZCZER SZEPI

k. k. lájtnand.

Izsmít ety petyár czifül pagázs negimente ety féhatnagy uanag in Arád, izs o féhatnagy ua girándoda zevé gurdodat izs haut im áncz trauf das alles kracht! Hád igen helies, — hoty meri ety rondjos czifül ety k. k. féhatnagy melete elmeni?! Ein czifüll, dos ist zu füll!

Kreuz Gruzifix tonnerwetter noch a mol, i mecht auch, in izs vágnám összevissza egisz czifüll petyären naczion feno meg egyo neginak. —

Izs mostand gildecsig menezdeneg asz orszákyilizshe hoty mink nem lesz szapad a száblit hortani kifül a szolgálladon. Ja schmarn! Osdopa czifüll, hád hoty ha nin-

dzsen elensig, agor muszszájn tyagorolni magungad a pagázs fülid levágsz, há?!

Grigszt á vácsesn, dummer kherl, de nem osztad hoty ming nem a gordot fiseling, hád akua mit zergednénk a pflaszteren, izs akor a nóg meg se nem izs halanánag.

Abczug czifül pagázs! Abczug gildecsig, izs a herr féhatnagy gabjon irte ety kriegst-metall!

Szeavusz.

Jubiláris ünnepélyek.

Mint saját tudósítónk értesít bennünket, már Rómában ugyancsak folynak az előkészületek és próbák a Pápa megtartandó jubileumára. — Egy ily előkészületi mozzanatról sikerült is egy eredeti fényképet megszerezni.

Előrelátás.

Baroness: Ön tehát kedves báró egyáltalán nem akar megnősülni?

Báró: Ez idő szerint Baroness, — nem!

Baroness: De hogy ha mégis . . . úgy tegyük föl, ha ön megkérné kezemet tudja-e mi lenne belőlle?

Báró: Válopör!

Tableaux.

Mardche Patyesz és Gedálje Zwórech.

Gedálje Zw: Szervosz Pátjeszkhám, hodj az álkhapczádon khuresolázzak a thélen, hát hojd vadj!?

Mardche P: Szervosz, hodj a bábel thurnyábul a legalsó khüvet khapard ki a khümmüddel vele, — hát jól.

Gedálje Zw: Örölöm neked! — Hát osztánd meghodnád í nékhem mondani hodj mi khölömsieg van edj kóser diák és edj kóser balet thánczosné khüzte?

Mardche P: Nem én! nüü??

Gedálje Zw: Vadj edj nagy szhomár! Hát asztat van khölömsieg, hojd a kóser diák mutogatja amit thod, a khóser ballerina thodja hodj mit motogat.

Mardche P: Hászt rácht!

Gedálje Zw: Hát asztat thodolsz hojd mit mondot a bárón Rótschild, mikher khirtönk üthet hodj vedjen meg nekönk a Jeruzsálemt és ledjen a zsidók királja?

Mardche P: Asztat se nem is thodok!

Gedálje Zw: Vadj edj még nagyob szhomár! Hát asztat mondot hodj; inkháb vadjok én a khirálok zsidója mint a zsidók khirálja.

Mardche P: Dü hászt rácht, — er hot rácht nya-valja thürjön khi!

Gedálje Zw: Czokhi!! Szervosz.

Kérelem.

Miután arról győződünk meg, hogy a n. é. vidéki közönség egy része a **Bugyi Sándor** három évi élményei és cselekedetei című füzetre vonatkozó előfizetési felhívásunkat nem úgy értelmezte mint mi, vagyis aláírások ugyan érkeznek be hozzánk, de igen sok helyről az **előfizetések** hiányzanak; — van szerencsénk tisztelettel felkérni

mindazokat, kik fentjelzett füzetet 60 krért megkapni kívánják, az előfizetési pénzeket hozzánk **december hó 10-ig** mint legvégső határidőig beküldeni sziveskedjenek, mivel az utánvéttel járó kellemetlenségek és postai költségek viselésére nem vállalkozhatunk.

Teljes tisztelettel

a „VILLAM“
szerkesztősége.

Régiségi lelet.

H. — i. ac. in. — tati, abort,
e — sped — i. g. sex. ardi — Jove íres. b
or. ti. sic.
Habe. R, ugi — st
eo — lene m. b:
a. i.

Czégírás és czimfestés

bármily megkívántató színekben vagy aranyozással

a legujabb minták szerint

a legjufányosabb árák

felszámítása mellett elvállaltatik

czegléd-utcán

2579. sz. a.

őzv. **Sipos Gyuláné**-nál.

